

tager Indtægten ved at skyde Vildtet ned, tyder paa, at det er en anden Interesse, der ligger bag dette stærke Krav om Lov til at skyde netop om Natten. De har den samme Adgang til at udøve Jagt paa deres Grund, som andre har, de har Lov at skyde alle Dyr, for saa vidt som det ikke er i Fredningstiden, og paa samme Tider som andre, men de ønsker netop denne Natjagt.

Jeg tror nok, det ærede Medlem gik lidt for vidt, naar han sagde, at hvis ikke de kan faa Lov til at skyde om Natten, uden at den Betingelse knyttes til, at de skal aflevere det nedlagte Vildt til Hjælpekassen, tvinger man disse stakkels Folk til at gaa fra Hus og Hjem. Nu beder jeg dog de ærede Medlemmer overveje: Kan det virkelig være en Grund til, at Folk skal gaa fra Hus og Hjem, hvis de ikke fik Lov til at sælge det Vildt, de skyder om Natten? Hvis det er Tilfældet, vover jeg at sige, at saa er Aarsagen til, at de overhovedet sidder med Hus og Hjem, den, at de kan skyde Vildt om Natten. Det er en nødvendig Slutning; men saa er det en helt anden Interesse, der er fremme, end Hensynet til at beskytte Markerne.

Her er stillet et Forslag om at beskytte Markens Afgrøder ved at give fuld Lejlighed til at skyde om Natten. Naturligvis kan man sige, det er kedeligt, de ikke kan faa det Vildt, de saa nedlægger om Natten; men her er jo Tale om, at Lovgivningsmagten forbyder alle Borgere i Landet at skyde om Natten, og saa er der her enkelte, der møder frem for at faa den Undtagelsesstilling, at de skal kunne udøve Natjagt. Vel, saa møder vi frem med Forslag om, at de maa skyde om Natten, men at de skal afgive Udbyttet af denne Jagt; og da viser det sig, at det er netop dette Udbytte, det for dem kommer an paa. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet. Jeg ser meget vel, at dette Forslag her ogsaa kan kritiseres, men jeg mener dog, at man skal være varsom med sin Kritik, thi man viser derved, at der ligger en anden Interesse bagved — jeg ønsker ikke som et æret Medlem at sige, at det er Krybskytteinteresser, men andre Interesser, Erhvervsinteresser —, naar man absolut vil have det bort.

Det er muligt, at man skal gaa andre Veje, og det er muligt, at dette Krav kan rejses stærkt; tager vi roligt paa det, er det ikke saa stærkt, men det kan vel blive saa stærkt, at vi maa vende tilbage til fri Natjagt ligesom for to Aar siden, og naar vi kunde have det den Gang, kan

vi vel ogsaa have det nu. Men jeg anser det for et stort Tilbageskridt at faa indført Natjagt over hele Linien. Det er muligt — jeg henstiller det til Overvejelse —, at man kunde gaa den Vej, at man gav det offentlige Myndighed til i saadanne Tilfælde, hvor Vildtbestanden blev øget ud over alle rimelige Grænser — og jeg indrømmer, at der er saadanne Tilfælde visse Steder; det kan ikke nægtes, at visse Grundejere har stor, for stor Interesse af Jagten; selv om jeg nok holder af et rigt Dyreliv, skønt jeg ikke selv er Jæger, saa tror jeg, at denne Interesse bliver overdrevet visse Steder — det var muligt, at man i saadanne Tilfælde kunde sige: Her skal ikke gøres Forskel paa de enkelte Borgere med Hensyn til Udøvelsen af Jagtretten; men hvis en Vildtbestand paa privat Ejendom bliver drevet saa stærkt op, at den er skadelig for Omgivelserne, skal det offentlige have Adgang til at gribe ind og kræve Udtynding eller Nedskydning til en vis Grad, saaledes at den ikke mere bliver skadelig for Omgivelserne.

Selvfølgelig vil der altid være Ejendomme, der lider Vildtskade som Følge af deres Beliggenhed som Skovejendomme, og det er umuligt for Lovgivningsmagten at søge at tage det fra dem; det er et Minus ved disse Ejendomme, men det er ogsaa noget, som de, der køber eller forpagter dem, tager i Betragtning, naar de gaar ind til det, og saa er det ikke fuldt berettiget at kræve, at det offentlige skal erstatte dem Tab, de lider som Følge af denne Beliggenhed af Ejendommen, idet de i Virkeligheden een Gang har faaet det erstattet gennem den Pris, de har givet for Ejendommen.

Det andet Forhold, som har vakt stor Misfornøjelse, er Udstedelsen af Jagtkort, navnlig disse 2 Kr., som Grundejerne skal betale. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi sidste Aar havde sagt, at nu skal det koste 10 Kr. her i Landet at gaa paa Jagt med Gevær, ligegyldigt enten man sejler i Baad eller gaar paa Landjorden, og ligegyldigt enten man gaar paa sin egen Jord eller paa Naboens Jord, saa at det ikke er dette, at man gaar paa Jorden, der koster 10 Kr., men det at man gaar med et Gevær — havde vi alt-saa sagt, at alle, der gaar med Gevær, skal betale 10 Kr., er jeg tilbøjelig til at tro, at saa havde hele denne Opstandelse og Misfornøjelse ikke eksisteret. Men uheldigvis ønskede vi at stille os imødekommende overfor Grundejerne og bestemte, at de ingenting skulde betale, ud-